

Mica - Comentarii Jean Koechlin

Contemporan cu Isaia, cu Osea și cu Amos, Mica profetește, asemeni acestora, sub domnia lui Iotam, a lui Ahaz și a lui Ezechia. Istoria de plâns a lui Ahaz, relatată în 2 Împărați 16, și cea a împăraților răi ai lui Israel justifică din plin cuvintele grele pe care Domnul le rostește aici, luând ca martor întregul pământ. El își revendică sfințenia, proclamând prin judecățile Sale că este străin de nelegiuirile din Samaria și din Ierusalim. Începând cu versetul 8 putem vedea cum Mica pune la inimă suferința poporului său. „Nu spuneți aceasta în Gat...”, îndeamnă el stăruitor (v. 10; 2 Samuel 1.18,20). Acest vers citat din „cântarea arcului” ne amintește că vrăjmașii Domnului, aici filistenii, sunt întotdeauna gata să se bucure de eșecurile poporului lui Dumnezeu, găsind în acestea o scuză lesnicioasă pentru propriile lor păcate. De aceea nici noi, când am aflat ceva neplăcut cu privire la un alt credincios, să nu răspândim cu ușurătate vestea, pentru că aceasta ar duce la dezonoarea Adunării și astfel a Numelui Domnului. Până la versetul 16 asistăm la marșul triumfător al Asirianului, judecător de la Domnul. Numele fiecăreia dintre cetățile invadate capătă, cu această ocazie, o semnificație tragică.

Capitolul 21 din cea dintâi Carte a Împăraților ne istorisește cum nelegiuitul Ahab pofteste moștenirea lui Nabot și cum o ia apoi prin violență și prin abuz de putere (vezi Mica 6.16). Împotriva acelor care plănuiesc răul (nelegiuirea; v. 1), Domnul plănuiește răul (pedeapsa; v. 3) În contrast însă, subliniem întrebarea din versetul 7: „Nu fac bine cuvintele Mele celui care umblă cu dreptate?”. Putem răspunde și noi din experiență: «Da, Doamne, cuvintele Tale fac bine; ele sunt bucuria inimii mele!» (Ieremia 15.16; Ioan 6.68)? „Acesta nu este locul de odihnă”, continuă profetul (v. 10). În adevăr, lumea este atât de agitată, atât de înfierbântată, încât orice om sincer ar trebui să admită că pe pământ nu există adevărata odihnă. Dumnezeu ne amintește tot aici și motivul: „din cauza înșelăciunii...”. După cum Isus n-a găsit unde să-și pună capul într-o lume ruinată de păcat, nici răscumpărării Săi nu se pot simți în largul lor în mijlocul celor care-L dezonorează pe Dumnezeu. Cât despre voi, cei care încă n-ați experimentat că lumea nu poate da pacea, să știți că există un loc de odihnă pentru sufletul obosit. Unde se află acest loc? Lângă Isus! „Veniți la Mine... – invită Mântuitorul – și Eu vă voi da odihnă...” (Matei 11.28).

Capitolul 2 îi menționa deja pe profeții cei răi; acum putem observa prin ce anume se disting. Ei caută să-i facă pe slujitorii autentici ai lui Dumnezeu, de pildă pe Mica și pe Isaia, să tacă. Își adaptează cuvântările la poftele poporului, pentru a le câștiga favoarea (comp. cu Romani 16.18). Lingușesc pasiunile ascultătorilor (cap. 2.11), adormindu-le conștiința într-o încredere înșelătoare, și, pentru a umple măsura, scot din aceasta, în afară de popularitate, chiar și bani (v. 11). Oameni de o lăcomie nesățioasă, își vând minciunile foarte scump (v. 5; Isaia 56.11; Ieremia 6.13). Fapta lor nesăbuită este însă mult înlesnită de cei din lume care, într-o manieră generală, pentru a-și acoperi acțiunile rele, își strâng „o mulțime de învățători după poftele lor” (2 Timotei 4.3). Priviți la împăratul Ahab, deja citat pe pagina de ieri în mod trist: patru sute de profeți îl mint în direcția dorinței sale și, în timp ce pe aceștia îi ascultă, ... pe un alt Mica, singurul care îi spune adevărul, îl aruncă în închisoare (1 Împărați 22; 2 Cronici 18)! După ce slujitorul lui Dumnezeu, „plin de putere prin Duhul Domnului” (stare care ar trebui să ne caracterizeze pe toți: v. 8; Efeseni 5.18), îi avertizează pe cei responsabili din popor (pe căpetenii, pe mai-mari), Ieremia 26.17-19 (care citează versetul nostru 12) ne comunică efectul salvator al acestei profeții.

Odată demonstrată incapacitatea omului, a sosit momentul pentru Dumnezeu să Se manifeste. După ce a stabilit că nu aici se află „locul de odihnă” (cap. 2.10), Domnul ne poate vorbi despre propria Sa odihnă. Multe eforturi se depun astăzi pentru cauza păcii, iar aceste strădanii rezultă, în cel mai bun caz, dintr-o iluzie, pe cât de generoasă, pe atât de naivă, în cel mai rău caz dintr-o încredere vinovată în om, însă întotdeauna din ignoranță față de Cuvântul lui Dumnezeu. Așadar, aceste eforturi sunt în final sortite eșecului. Lumea se va bucura de pace numai atunci când Dumnezeu i-o va da. Și când va face aceasta? Nu înainte ca drepturile Sale să fie recunoscute! Și ce schimbare va fi atunci! Toți idolii vor fi măturați. Admirația pentru lucrările omului va face loc gloriei îndreptate spre Dumnezeu. Toate popoarele, ca unul singur, l se vor închina și vor căuta la El înțelepciunea și cunoștința. Creștini, noi avem privilegiul de a face aceasta încă de acum! „Să ne suim” în acest loc în care Domnul a promis prezența Sa! „El ne va învăța despre căile Lui”, adaugă el. Cât de mult pierdem atunci când neglijăm străngerile în care ne este explicat Cuvântul, când el ne stă în atenție ca meditație! Să nu uităm însă care este rezultatul așteptat: „și vom umbla pe cărările Lui” (v. 2; Iacov 1.22)!

Dumnezeu tocmai a vorbit despre restabilirea lui Israel și despre evenimentele bățăioase care o însoțesc (cap. 4). Acum Îl numește pe Acela care va fi deopotrivă Stăpânitorul și Instrumentul eliberării. În Hristos, Dumnezeu Își va împlini toate planurile. Cel „ale Cărui origini sunt ... din zilele eternității” trebuia să Se nască la Betleem, un orașel neînsemnat din Iuda (vezi Matei 2.3-6). Și El, „Judecătorul lui Israel”, va fi lovit de propriul Său popor orb și ucigaș (v. 1; Isaia 50.6). Putem, prin urmare, înțelege cu ce sentimente îi anunță Dumnezeu gloria viitoare și declară: „...acum El va fi mare ... și Acesta va fi pacea” (v. 4, 5). Ce expresii tot atât de scumpe inimii oricărui răscumpărat! În același timp în care ne vorbește despre Domnul Isus, acest capitol îi mai introduce în scenă: 1. pe Israel – eliberarea și binecuvântarea rămășiței sunt legate de măreția Numelui lui Iahve; 2. pe Asirian, vrăjmașul de la urmă care se va întâlni, spre pierderea lui, cu Păstorul lui Iacov a Cărui misiune este nu numai de a-și hrăni turma (v. 4), ci și de a Și-o apăra. La sfârșit, răul, sub toate formele sale, va fi stârpit din țară (v. 10-15). Curățirea întreprinsă de împăratul Iosia ne oferă o imagine în acest sens (2 Cronici 34.3-7).

Un nou apel pentru a asculta (1.2; 3.1) deschide și cea de-a treia diviziune a cărții. Să ascultăm bine și noi ceea ce spune Dumnezeuul suveran, ceea ce revendică Cel Cărui l se cuvine ascultarea universală. Este El satisfăcut de formele religioase? Cu niciun chip! „Ce altceva cere Domnul de la tine, decât să faci ce este drept și să iubești bunătatea și să umbli smerit cu Dumnezeul tău?” (v. 8). Acest program nu s-a schimbat din zilele lui Moise (citiți Deuteronom 10.12). Este simplu și nu are nimic entuziasmant în ochii oamenilor! Totuși, nu constă în nimic mai puțin decât în acestea: să umblăm „într-un fel vrednic de Dumnezeu”; să practicăm dreptatea, pentru că El este Lumină; să exersăm bunătatea, pentru că El este dragoste! „Cu ce te-am obosit? Mărturisește împotriva Mea!”, întreabă Domnul în versetul 3 (comp. cu Isaia 43.22). Sfășietoare întrebare! Începând din Egipt, toate căile lui Dumnezeu pentru ai Săi nu au fost decât har. Ce lucru a lipsit din partea Sa pentru ei, precum și pentru noi? Nimic; trebuie să recunoaștem: cauza slăbiciunii noastre este întotdeauna în noi, niciodată în El! „Ascultați de nuia...” , recomandă în final Domnul, în versetul 9. Da, această nuia vorbește; ea are o voce pentru conștiință. Să știm să fim atenți la ea! Domnul nu vrea decât fericirea noastră (Apocalipsa 3.19).

„Vai de mine!” strigă profetul care își conștientizează propria mizerie odată cu cea a poporului. Extinzând, putem vedea aici experiența amară pe care o are omul cu el însuși. Descoperă că nu are în sine însuși nici resurse, nici roade (v. 1); că nu se poate sprijini mai mult nici pe

autorități, nici pe cei mari de pe pământ („cel mai bun dintre ei este ca un măcăciune...”; v. 4; Psalmul 118.9); de asemeni, că și cei mai apropiați îl dezamăgesc în același fel dacă se lasă în grija lor. Ce dureroasă experiență și totodată ce necesară experiență! Am probat-o și noi? Suntem noi convinși că Hristos singur este demn de toată încrederea noastră? „Nu este niciunul drept printre oameni” (v. 2). Ceea ce însă nu găsim nici în noi, nici în alții găsim în El (v. 7). Domnul Isus citează versetul 6 pentru a descrie consecințele venirii Sale (Matei 10.34-36). Acestea pun pe orice om la încercare și verifică faptul că cine nu este cu El este împotriva Lui (Luca 11.23). De ce parte ne aflăm însă noi? Ajunsă la încheierea ei, cartea se sfârșește cu certitudinile și cu promisiunile harului. „Vei arunca toate păcatele lor în adâncurile mării” (v. 19). Ce fericire să ne știm păcatele înmormântate pentru totdeauna! În adevăr, Doamne, „cine este Dumnezeu asemenea Ție?” (v. 18).

clickbible.org